

Dražen Filošević

NOVA PORUKA

Upalio sam računalo i otpio gutljaj kave. U ured je ušla kolegica i veselo pozdravila, kao i svako jutro. Odvratio sam pomalo mrzovoljno, a ona je, vidjevši da nitko nije raspoložen za razgovor, odlepršala u sobu za fumanje tražeći žrtvu za jutarnju trač partiju.

Moj vremesni stroj sporo se dizao režeći poput mačke u ljubavnom klinču. Jebem ti državnu službu, milijarde su bez veze ulupane na svakojake gluposti, a mi moramo raditi s ovakvim starudijama! Brzo sam, bojeći se da kanta opet ne zablokira, drhtavim prstima utipkao adresu internet portala za spajanje usamljenih srdaca, kako su se nevino reklamirali. Sinoćnja prepiska s *Mandarinom* bila je naglo prekinuta, a mene je mučilo da nisam nešto krivo napisao. Vjerojatno ju je omeo muž, pijanac i kockar koji joj zna opaliti šamar s vremena na vrijeme, kako je rekla jučer prilikom prvog kontakta.

Na monitoru je iskočilo: ***Imate 3 nove poruke.*** Crijeva su mi glasno zakruljila pa sam u nelagodi ispod oka pogledao kolegu za susjednim stolom. On se pravio da ništa ne čuje trepćući iza debelih naočala i pokušavajući pročitati koliko je bombi eksplodiralo prošle noći ili koja tvrtka ide u stečaj na teret poreznih obveznika.

Dvije poruke su bile od *Mandarine*, a jedna od *Ines Kelvin*. Malo me je razočaralo što se nije javila *Kizomba*, srednjoškolka koja traži *silver daddyja* s povećim stomakom i runjavim prsima.

Otvorim prvu *Mandarininu* poruku:

„Ča te još zanima o meni?“

„Jel ti profil istinit?“, odvratim.

A tamo je pisalo: 43 godine, 176 cm, 68 kg, plavuša duge kose, grudi petica, voli sport i ex Yu glazbu, kuhanje, dvoje djece studenata. Taman.

U drugoj poruci je maštala o nekome tko bi ju razumio i želio saslušati, tko bi ju oslobodio okova u kojima je trčila svoj život.

Evo, ja ću. Spomenuh koje pisce i pjesnike volim, ubacih nekoliko kazališnih predstava, kao i filmova. Trebam li spomenutu i balet? Koji nisam nikad gledao. Ne treba pretjerivati, odlučih i priložim sliku buketa ruža. Romantika je bliještala jače od noćnog požara u Dalmaciji.

Sviđao mi se stil *Ines Kelvin*. Bila je izravna. Nije voljela debele muškarce i jako ju je palilo varati muža s neznancima. Voljela je grubi seks bez ljubavi ili emocija i zahtijevala je potpunu diskreciju. U stvari, ona je bila to što tražim.

Napisah:

„Trčim triput tjedno, preko zime idem u teretanu i na plivanje. Žena radi, djece nemamo i kuća mi je prazna preko dana. Volim BDSM. Malo bičevanja i vezanja, ha, sviđa ti se?“

Žena ne radi, stan je pun k'o čep jer stariji sin spava po cijeli dan, a punica je došla sa sela na pretrage i ostat će valjda dok ne umre, za deset godina. Snaći ću se nekako. Nehotice uvučem stomak. Nisam tako debeo.

Stisnem *enter* i otvorim profil od *Kizombe*. Nisam povalio klinku od osamnaest godina pa ... nikada, najmlađa je imala dvadeset. A to je bilo jako davno i sad mi je upravo ona poslala SMS neka kupim kruh na povratku s posla.

„Hej, gospođice, kako si? Gdje si jučer?“, pokušah na lijep način pazeći na pravopis i gramatiku.

Znao sam da je to sasvim nevažno u ovom svijetu virtualnih likova gdje velika većina ne zna da u abecedi postoje slova Č ili DŽ, ali nisam si mogao pomoći. Maloj su sigurno ulijetali svakakvi perverznejaci s bolesnim željama i još prljavijim rječnikom i po nečemu se moram izdvojiti.

Prevrtao sam neke papire gledajući svako malo na sat. Koliko im treba da odgovore? Što rade? Da li rade? Tipkaju li još s nekim?

7.19. Pričekat ću još minutu i ulogirati se.

Dvije nove poruke. *Mandarina* i *Kizomba*. Činilo se da je milfača spremna.

„Imaš li danas vremena za kavu?“, prsti su mi hitro klizili po, prema mojem mišljenju, previše bučnoj tipkovnici.

Dogovorili smo sastanak u 15.30 u lokalnu nedaleko katedrale svetog Jakova. Bit će u smeđem kostimu. Poslao sam ženi SMS da ću malo prekovremeno ostati na poslu.

Kizomba se još bojala, nije ovo nikad radila. Hlače su mi se napinjale pri svakoj pročitanoj riječi. Mlado meso! Što bi to bilo dobro pa makar ličila na istočnonjemačku bacačicu kugle. Tražila je sliku da bi se uvjerala da odgovaram njezinim kriterijima. Zatražih i ja od nje neku fotkicu te se odjavim i odem u toalet. Razdrljio sam košulju, ispuhao zrak iz pluća i mobitelom uslikao stomak i prsa iz ptičje perspektive, nimalo ravne i prekrivene, rekao bih, savršenim sijedim dlakama. Kao bonus sam dodao i sliku dlaka iznad pubične kosti, nek' se nađe.

Čekao sam odgovor od *Kizombe*. Ništa. Dva sata nije bila *online*. Otišao sam na pauzu nešto prigrusti.

Kad sam se prijavljivao još sam žvakao pecivo koje mi se mrvilo po tipkovnici. Mala je poslala sliku. Joj, ovo će biti sjajno! Vidio se rub čipkastih gaćica i dio vitkog, čvrstog bedra. Gaće su mi pucale po šavovima. Stavio sam registrator ispred sebe i odbrzao u toalet. Nisam uopće bio siguran da li sam se odjavio.

U međuvremenu se javila *Ines Kelvin*. Htjela je da se vidimo što prije. Kad te ide, onda ide. Mjesecima ništa nisam uspio dogovoriti i sad sam želio iskoristiti svaku priliku. Naći ćemo se u 19 sati kod spomenika kralju Petru Krešimiru IV.

Jedva sam dočekao kraj radnog vremena. Otišao sam prošetati do rive da bih se malo smirio i smislio što ću pričati. Bilo je poluoblačno, a jugo koje je jučer počelo puhati sve jače je guralo valove preko ruba obale. Ispred Županije mi je u susret dolazila susjeda s drugog kata i ozbiljno me pozdravila. Nije bila bliska s mojom ženom i nadao sam se da se neće slučajno izlajati da me je vidjela. Nije bilo pametno što se previše šetkam po gradu pa požurih do mjesta sastanka. Tamo su se nalazili samo konobar i neki, činilo mi se, skandinavski turist koji se pijan klatio na šanku grleno frflajući kroz zube. U prolazu sam naručio piće i sjeo u kut najudaljeniji od vrata. Konobar doleti uz zahvalan pogled što ga spašavam od davitelja, a ja iskapim lozu i iz solidarnosti s njim naručim još jednu.

15.47. Ništa čudno ako se ne bude pojavila, ne bi mi bilo prvi puta. Trebao sam uzeti broj mobitela. Početnička greška. Već sam počeo ustajati kad se na vratima pojavila žena pedesetih godina i zaputila ravno k mom stolu. Izlizani smeđi kostim iz prošlog stoljeća, nepočešljana crvena kosa obojena prije nekoliko mjeseci, izgrizeni nokti.

„Evala, mi se tribamo naći, e?“, rekla je oporim, pušačkim glasom i otkrila žute zube.

Razmišljao sam da li se pokupiti i otići, ali sam ju ipak ponudio pićem. Jebeš par kuna, to je bila pokora. Lakše prođe s još jednom lozom. Uvijek sam bio dobra duša.

U parku je gorjela jedva polovica mutnih svjetiljki oblijepljenih sprženim mušicama. Još je bilo prerano za balavurdiju koja se tamo gotovo svaku večer opijala jeftinim vinom, tek je poneki prolaznik šetao psa. Jedan trkač s kapuljačom na glavi stropoštao se niz stepenice i gotovo udario u mene, a moji napeti živci su umalo naglas spomenuli njegovu mater. Doletjelo je nekoliko morskih kapi koje su me poprskale po licu pa se obrišem rukavom.

Kralj je smrknuto gledao negdje meni iza leđa. Možda se nismo trebali ovdje naći. Trgnuo sam se kad je zazvonio mobitel.

„Alo, pogledaj gori.“, glas iz slušalice muklo je zazvečao.

U prolazu između parka i perivoja Roberta Visianija mahnula mi je jedna vitka prilika u plavoj sportskoj jakni, crno-ljubičastim tajicama, bijelim tenisicama i crnoj šilterici kroz koju je provukla dugu crnu kosu svezanu u rep.

„Pojdi za mnom do Pojane“, rekla je i prekinula vezu.

Otrčala je kroz perivoj i požurila za njom. Tako je seksi podizala noge i vrtjela guzom. Jebote, nisam potrčao barem pet godina tako da sam ispustio dušu nakon tih stotinjak metara. Presavio sam se u struku, dahtao kao pas i istovremeno pokušavao ustanoviti gdje je. Upravo je zamicala iza zgrade HNK-a. Jedva sam uspio stisnuti virtualnu tipku za uzvratanje poziva.

„Broj koji ste nazvali je isključen.“, čuo se metalni glas iz slušalice.

Doklipsisao sam do auta, a dušnik me je žario kao da sam naiskap popio pola litre rakije. Baš sam blentav.

S malom kurvicom imao sam dogovoreno u 22 sata na Baldekinu. Ženi sam rekao da idem pomoći kumu sklopiti novi namještaj. Nije ga voljela i neće provjeravati, a on bi me uvijek pokrio kad je trebalo. Zbog novonastalih okolnosti otići ću kući pod izgovorom da sam zaboravio bušilicu, pa ću malo kasnije izaći. Ako sad odem u birtiju napit ću se ki zemja.

„Ja san!“, viknuh s vrata.

Moja rošpija i njezina mater sjedile su na kauču i gledale neku tursku seriju. Promrmljaju pozdrav jasno mi stavivši do znanja da ih ometam. Kćerka izađe iz svoje sobe u trenirci i s ruksakom na leđima.

„A di ćeš ti?“

„O, ćaća, zar ti mama ni rekla da ponovno smim ići vanka, a? Ispravila sam ocjene, samo da znaš. Iđen na ples, na probu.“

„Dobro, jubavi, nemoj dokasna ostat!“

„Posli iden do Lane, radimo istraživanje iz Sociologije. Doći ću do ponoći.“

Nešto sam prezalogajio da bih umirio nervozni želudac pri čemu sam namjerno komentirao nekog dugokosog ljepotana. One dvije su me prezrivo pogledale preko ramena i nastavile očarano proučavati arhitekturu Istanbula. U spavaćoj sobi sam na mobitelu provjerio što ima novo u virtualnim svjetovima koje sam pohodio te sam potom otišao pod tuš. Oprao sam zube, presvukao se u novu odjeću i stavio bočicu parfema u džep pa krenuo van putem bacivši pogled kroz vrata sinovljeve sobe. Bio je na krevetu u svojoj karakterističnoj poluležećoj pozi i s napetim izrazom lica mlatarao *joystickom* u rukama, kao i veći dio dana. Barem su mi kćerka i onaj mlađi bili normalni, hvala Bogu.

Odlučio sam promijeniti taktiku. Danas sam dvaput došao prvi, a sad ću čekati iz prikrajka.

Zaustavio sam auto na parkingu iza Draženovog spomenika. Na susjednom igralištu nije bilo nikoga, žalosno utvrdih. U vrijeme kad je Dražen nama djeci pokazivao svoje čarolije na šibenskim terenima se do ponoći čuo zvuk lopte i svađa temperamentnih igrača. Imao sam dobar pogled na sve tri strane odakle je mogla doći. Dogovorili smo se naći kod koša zakucanog na fasadi zgrade nešto dalje.

21.47. Utonuo sam u sjedalo i zapalio cigaretu.

22.02. Nema je. Sve jače sam bubnjao prstima po volanu, a onda su mi u vidno polje ušle dvije djevojke koje su oprezno provirivale iza trokutastog potpornog betonskog zida zgrade četrdesetak metara ispred mene. Jedna je nosila traperice i jeans jaknu, a ruksak je prebacila preko lijevog ramena, dok je druga bila skockana kao da ide na Rozgin koncert. To je moja mala, pomislih i obliznem suhe usne. Pogledao sam se u retrovizor, prstom popravio obrve pa izašao iz auta pritom tiho zatvorivši vrata.

Kizomba je krenula niz ulicu mučeći se na visokim štiklama dok joj je minijaturna suknja otkrivala lijepe butine i napetu guzu. Imala je neku ogrlicu oko vrata koja je nakratko bljesnula na *buvačama*. Njezina prijateljica ramenom se naslonila na zid i prekrížila ruke na trbuhu, a kad sam se približio povukla se dublje u mrak. U prolazu nesvjesno podignem ovratnik jakne. *Ovo će biti dobra noć predosjećam*, pjevušio sam u sebi.

Curi ispred mene zazvoni mobitel u torbici. Razočarano ustanovim da nosi periku, plavu. Odvratno. Da nije transvestit?!

„Šta je, Lana?“, otrese se prigušenim glasom.

Sljedeće čega se sjećam je zvjezdano nebo i liječnikov glas:

„U kardiogenom šoku je, to je infarkt miokarda. Morfij, brzo!“